

A woman is running through a misty forest. She is wearing a light-colored t-shirt and dark pants. Her hair is blowing in the wind. The forest is filled with tall, thin trees and a thick mist or fog. The overall color palette is muted, with a lot of greys and blues.

čekání na **smrt**

LISA JACKSON

čekání na
smrt

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2017 by Lisa Jackson
Translation © 2017 by Jakub Volný

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu EXPECTING TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2017
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-233-0

Kapitola 1

Už teď byla mrtvá.

Zabije ji. On ji zabije.

Podívala se na těhotenský test. Ano, bylo to tak. Byla těhotná. Potom na sebe v restauraci Walgreens pohlédla do zrcadla nad umyvadlem. Zkoumala svůj odraz. Zpod světlé ofiny na ni zíraly vyděšené modré oči.

Ty. A matka. V sedmnácti... Dobře, v osmnácti, až se dítě narodí.

Stáhlo se jí hrdlo a musela párkrát zamrkat, aby nepropukla v pláč. Teď nemůže brečet, teď ne. Na to bude spousta času později. Hřbetem ruky si otřela slzy a popotáhla. Inkriminovaný proužek schovala zpátky do kabelky a obal zahrabala hluboko do odpadkového koše pod hromadu zmuchlaných papírových ručníků. Ne, že by na tom záleželo, stejně nikdo neví, že je tady. Test si jela koupit až do Missouly, provedla ho tady na záchodech a teď pojede zase domů.

Co ale bude dělat?

Dobrý bože.

Tváře jí doslova hořely. Měla pocit, že všichni v obchodě znají její tajemství. Když se hnala ke dveřím, málem zakopla o chlapce, který zrovna rovnal z přeplněného kovového vozíku do polic tužidla a deodoranty.

„Hej!“ zavrčel podrážděně, zatímco ona jen chvatně vyhrkla „omlouvám se“ a pokračovala k pultu, kde lékárníci v bílých pláštích vyřizovali objednávky na recepty. Dva lidé stáli hned vedle poklady, aby si vyzvedli léky.

Skleněnými dveřmi prošla přímo do paprsků srpnového slunce a zamířila ke starému taurusu své matky. Nastoupila do rozpáleného auta, nastartovala a zařadila zpátečku. Ozvalo se ale hlasité pípání, a tak dupla na brzdy. Jen tak tak, že nevrátila do staré hony zrovna projíždějící parkovištěm. Bruneta ve slunečních brýlích, která seděla za volantem, na ni vystrčila prostředníček a pokračovala v cestě.

Destiny to ignorovala.

Nechala ženu odjet.

Hlavou se jí teď honily mnohem důležitější věci.

Těhotná. Jsi přece těhotná!

Ach ne!

Dítě? Ona se ale nedokáže postarat o dítě. V žádném případě. A otec taky zrovna moc nepomůže. Panebože... otec. Bude zuřit.

Zhluboka se nadechla a stáhla okénko. Klimatizace byla na heslo a zase nefungovala. Z parkoviště už vyjžděla velmi opatrně a při manévrování se staříčkým taurusem se jí podařilo neodřít nikomu ani blatník.

Třeba mu to nebude muset říkat. Bude prostě dítě vychovávat sama... Ale jak? Mámě ani tátovi nic říct nemůže. A přát si, aby dítě jen tak zmizelo, taky nejde. Při pomyslení na pot-

rat se jí do srdce zabodl osten výčitek. Ale jen na okamžik. Ihned tu myšlenku zaplašila. Její sestřenice byla na potratu, a doteď si to vyčítá. A pak tu byla máma. Kolikrát jí už říkala, že Destiny není jen plodem šťastné náhody, ale vymodleným dítětem. Téměř zázrakem. A proto ji také po naději pojmenovala. Těhotenství byl totiž jediný zázračný okamžik za celých dvacet let od svatby, který Helene Montclairiovou potkal. Přestože se ona i její manžel Glenn modlili, aby měla Destiny sourozence, nestalo se tak. Jednou už to Helene nevydržela a oči se jí zalily slzami zoufalství, že nemůže mít další děti. Takže pomýšlení na to, že by tento začínající život ukončila, nepřicházelo v úvahu. Musí existovat lepší řešení, řekla si a sešlápla plyn. Projela na oranžovou a zamířila po dálnici na jih, pryč z města.

Mohla bych ho dát k adopci, napadlo ji, když mhounila oči před oslňujícím světlem. Zalovila rukou v přihrádce na rukavice, aby vytáhla sluneční brýle. Nasadila si je na nos. Příliš se však přiblížila k traktoru se senem, takže musela sundat nohu z plynu.

To je to, co by měla udělat, ne? Jít za právníkem a zařídit... Ale sakra, k tomu by stejně došlo až po porodu. Jenže co do té doby? Co až bude mít obrovské břicho? Přece nemůže těhotenství skrývat do nekonečna? Byla štíhlá, velké břicho by bylo nápadné a...

A nesměla zapomínat na otce dítěte.

„Sakra.“ To *on* by mohl být problém.

Nebo ne? Třeba tam byla šance... ach, drahý Pane, to ne... polkla, aby zahнала strach. Nesmí své mysli dovolit vydat se do těch temných, zákeřných míst.

Kéž by to byl pouhý sen. Jen opravdu špatná noční můra.

Zapnula rádio, chvílku zkoušela ladit stanice. Nějakou dobu poslouchala kousky písni, které stejně neznala, a tak rádio vypnula. Zadívala se před sebe skrz čelní sklo, které bylo poseto mrtvým hmyzem, a přemýšlela, co bude sakra dělat.

Pohlédla do ustaraných očí ve zpětném zrcátku, ale pořád neměla jistotu. Má si ho nechat? Co jí to reverend vždycky říkal, když k němu přišla pro radu? Když měla nějaký problém? *Přemýšlej o tom.* Ano, tak to bylo. *A modli se. Pohovoř si o tom s bohem.*

„Jsi mnohem silnější, než tušíš, Destiny,“ řekl by jí vlídným hlasem a pak by ji něžně pohladil po vlasech. Potom by jí pomalu svezl dlaň až k zátylku, načež by ji rychle opět stáhl, jako by se popálil. Nebo jako kdyby měl náhlé výčitky svědomí. Nebo jako kdyby zrovna někdo přicházel po schodech do jeho soukromé kanceláře, která se nacházela pod špičatou střechou kousek od zvonice. Schody pokaždé hlasitě vrzaly a příchod jeho manželky oznamovaly.

Jako kdyby snad něco věděla.

Destiny se zhluboka nadechla. Asi by se měla řídit jeho radou a promluvit si o všem s Bohem. Potom se lépe rozhodne, jak problém vyřešit. Ne, nebyl to problém. Dítě přece nemůže být problém. Dostala se jen do nepříjemné situace. „Je to jen vyviklaný kámen na dlouhé cestě životem,“ jak by nejspíš řekl reverend.

Těch sedmdesát kilometrů, nebo kolik jí dělilo od Medvědího brodu, se změnilo v dlouhou šmouhu rozmazané venkovské krajiny západní Montany, plotů, pasoucího se dobytka a koní. Jela rovnou údolím, pak zabočila do hor a ani si nepamatovala, že přešla most přes Medvědí řeku.

Podářilo se jí dorazit domů, a dokonce se vyhnout přívalu otázek, jimiž by ji pravděpodobně zasypala máma, která zrovna v kuchyni zavařovala broskve. Nenápadně se promýkla až do svého pokoje. Dům byl celý rozpálený a voněl po cukru. Destiny si lehla na postel a v duchu se věnovala jen svým myšlenkám a rozmluvě s bohem. Pořád však nezískávala odpověď.

Alespoň si však rozmyslela, co bude dělat, a tak po večeri, která sestávala ze studené šunky, bramborového salátu a čerstvých broskví se šlehačkou, řekla rodičům, že se půjde projít.

Mámě to zjevně dělalo starosti, ale nic nenamítala. Jen si sedla do „svého“ křesla a začala se ovívat letákem, který jim ten týden hodil do schránky jakýsi Jehovův svědek. Destinyin otec už seděl před televizí, podnožku polohovacího křesla měl zvednutou, brýle na čtení nasazené na špičce nosu, noviny rozložené na stolku hned vedle židle, pár listů se sesulo na koberec s ornamenty, který máma koupila krátce po Destinyině narození.

Další typický večer v domě Montclaireových.

Až na to, že jejich jediná dcera byla přibližně v osmém týdnu těhotenství. Přesněji to určit nedokázala a přemýšlela, zda existuje nějaká aplikace na telefonu, která by jí poradila, kdy přesně přišla do jiného stavu.

To by hodně pomohlo.

Rodiče si jejího odchodu sotva všimli. Jejich dům byl obklopený poli sousedů a Destiny se vydala přes jižní pozemek Jonesových. Ještě před několika týdny byl tento plotem obehnaný kus země pokrytý hustým obilím, jehož zelené klasy

LISA JACKSON

se stříbřitě třpytily ve vánku. Nyní už bylo po sklizni a Destiny se tak pohybovala po sluncem vysušeném strništi, které zůstalo.

Na protější straně pole se protáhla skrz prověšující se plot z ostnatého drátu, potom zamířila rovnou do lesů. Do těch důvěrně známých lesů, které vždy považovala za svou tajnou svatyni. Ve stínu teplota vzduchu trochu klesla, pořád však bylo dost horko. Sucho. Cítila borovice a prach.

Jakmile se dostala mimo dohled oken jejich domu, zkontrolovala displej mobilního telefonu, odeslala tři textovky a zavolala Donnymu.

Při čekání než dorazí, naslouchala zvukům lesa, šepotu borovicových větví nad hlavou, tichému zpěvu a švitoření ptáků mezi stromy, které zklidňovalo její rozbourané horečnaté myšlenky jako léčivý balzám.

Žádná odpověď. Nenechala mu vzkaz v hlasové stránce. Nemohla.

Znovu se podívala na displej telefonu, nedostala však na své textovky žádnou odpověď.

Zcela určitě se na ni zlobí.

Pořád se na ni poslední dobou zlobil.

Poslala Donnymu další zprávu, aby věděl, že míří k jejich tajnému místečku hned vedle přehrady. Poprosila ho, aby se s ní sešel, nebo aby jí alespoň napsal zprávu, a hned potom vykročila na pěšinu, která vedla do okolních kopců. Cesta vedla po prudkém a nebezpečném svahu a Destiny se za těch dvacet minut výstupu celá zpotila. Až potom konečně dorazila k místu, odkud pěšina zase klesala. Zastavila se, aby popadla dech. Sebrala v sobě veškerou odvahu. Najednou si uvědomila, jak moc okolní lesy potemněly.

Slunce se pomalu začalo schovávat za západní hřeben hor, mezi kmeny okolních borovic, jedlovců a osik se rozeběhly dlouhé stíny. Zpěv ptáků ustal a Destiny nad hlavou uslyšela plácnutí netopýřích křídel. Náhlé ticho bylo tak zvláštní a...

Křup!

Ozvalo se zapraskání a Destiny se prudce otočila.

Úlekem se jí naježily vlasy v zátylku.

Nic. Nic to nebylo!

Přimhouřila oči a přeskakovala pohledem z jednoho keře na druhý, nikde se ale nic nepohnulo, nezahlédla ani žádné zvíře, dokonce ani zajíce nebo mývala. V okolních stínech neviděla zkrátka vůbec nic podezřelého.

Je to jen tvoje představivost.

Bojíš se, nic víc.

Přesto měla podivný pocit, že něco v tomto podezřele klidném lese, kde obvykle hledala útěchu, není úplně v pořádku.

Kousla se podrážděně do rtu a vzpomněla si na všechny ty zatracené filmy o zombiích, vlkodlacích a upírech, kde hlavní obětí vždy byla osamělá dívka uprostřed divočiny.

Ihned s tím přestaň!

Naposledy se rozhlédla po okolí, a když nezaznamenala nic zvláštního, pokračovala v chůzi. Vzadu na paži však stále měla husí kůži a nedokázala se zbavit podivného pocitu, že něčí pohled sleduje každý její krok.

Nic to není.

Tato slova si opakovala pořád a pořád dokola, podrážděná mysl jí však neustále podsouvala obrázky číhající pumy s vyceněnými tesáky, obrovského medvěda nebo vlků. Neříkali náhodou ve škole, že ochránci přírody znovu vracejí do

zdejších lesů vlky? A co ryši a... dobrý bože, hadi. *Chřestýši.* Táta jí přece vysvětloval, že chřestýši loví hlavně v noci. Nebo se pletla?

Do háje.

Uklidni se. Tohle místo znáš perfektně. To nejnebezpečnější, co jsi tady zatím potkala, byl dikobraz, který se před tebou snažil ukrýt v křoví, nebo ne?

S nervy napjatými k prasknutí pokračovala po pěšině a nořila se stále hlouběji a hlouběji do lesů. Uši měla nastražené, srdce jí divoce bušilo. Nic podezřelého už ale neslyšela. Žádné kroky, žádný šustot v podrostu, žádný zrychlený dech. Přesto na sobě *cítila* cizí pohled.

Jak temnota zhoustla, zapnula si Destiny na telefonu baterku, aby měla jistotu, že nesejde z pěšiny. Samozřejmě měla přístroj skoro vybitý a stejně nechtěla, aby ji kdokoliv nebo *cokoliv* vidělo. I proto baterku cestou do kaňonu používala jen obezřetně.

Potok, tmavou stužku klikatící se okolním lesem, slyšela a cítila ještě dříve, než ho uviděla. Pěšina, po které šla, se dole pod kopcem spojovala se zaprášenou cestou, která vedla podél koryta potoka táhnoucího se kaňonem. Na lesní křižovatce vyrazila rychlým krokem proti proudu a poslouchala vodu, jak šplouchá a zurčí po kamenech, mezi nimiž vznikaly hlubší tůňky. Pořád měla pocit, že za sebou slyší kroky, ale kdykoliv se prudce zastavila, neozývalo se vůbec nic.

Vydechla.

Už toho nech, ty hloupá náno. Jsi praštěný idiot, který sám sebe děsí k smrti. Jsi jenom nervózní, to je celé. Nikdo tě přece nesleduje. A už vůbec po tobě nejde žádná krvelačná příšera. Žádná zombie se za tebou v tomhle náročném terénu nešine.

Kdepak, Destiny, to nejděsivější široko daleko jsou tvoje představy. Jsi hloupá. Hloupá a těhotná.

V duchu vedla konverzaci, která ji měla povzbudit, a pokračovala v cestě. Borovice a jedlovce tady rostly méně hustě a Destiny mířila dál k místu, kde se měli sejít. Tím místem bylo staré parkoviště, které už nikdo nepoužíval a jehož šterkovým podkladem prorůstala suchá tráva.

Má mu to říct?

S námahou polkla a znovu se pokusila sesbírat všechny zbytky odvahy.

Nemohla na něj rovnou vyhrknout, že je v jiném stavu. Ani nápad. Nejdřív musí zjistit, jak moc se zlobí, a potom na to bude muset jít pomalu. Krom toho... Nikdo nikdy nedokázal odhadnout, jak se zrovna on zachová. Nesměla zapomínat ani na svou malou lež... dobře, *velkou* lež. Olízla si nervózně rty a v tu chvíli by se nejraději otočila a utekla pryč, aby se setkání vyhnula. Kdyby to alespoň nebyl takový průdas... Uvědomila si, že tohle možná nebude ten nejlepší plán.

Než se ale stačila rozhodnout, uslyšela vrčení silného motoru. Už bylo příliš pozdě. Otočila se čelem k příjezdové cestě a uviděla kužely světel z předních reflektorů, olizující kmeny okolních stromů. V tu chvíli se jí divoce rozbušilo srdce. Ne, tohle byl špatný nápad. Zatraceně špatný nápad. Ten blázen vyletí z kůže.

Neměla mu psát.

Nebyla připravená na to, aby se mu svěřila s pravdou. Levou ruku si mimoděk přiložila k plochému bříšku.

Často jednala, a až potom přemýšlela, a právě tohle byl její největší problém. Copak ji na to máma pořád neupozorňovala?

Tohle bylo špatné. Postavené na hlavu. Neměla si s ním domlouvat schůzku na tak odlehlém místě sama a tak pozdě večer. Nikdo navíc neměl tušení, kam šla. Zatraceně, měla raději riskovat scénu na veřejnosti a domluvit si s ním sraz třeba v kavárně, aby mu tu novinu ohlásila... nebo v parku plném lidí, zkrátka kdekoliv na veřejnosti, kde by si nedovolil...

Bože, Destiny, co jsi to provedla? Tak mu alespoň nic neříkej. Ne dnes. Buď na něj milá a snaž se nevyvolávat žádnou hádku. Nezapomeň, že jsi mu dala kopačky. Musíš mít situaci pod kontrolou, protože on se na tebe stoprocentně zlobí.

Třeba by ještě stačila zmizet, než ji uvidí.

V tu chvíli už ale džíp zastavil a Destiny ozářilo světlo z reflektorů.

Nadechla se, aby si dodala odvahy, a vykročila ze světla.

Nechal motor běžet, a když vystupoval, světla ozařovala kuželovitý prostor před vozem. Viděla ho jen ve slabé záři, kterou vydávala zadní světla. Z kabiny se ozvalo tiché upozornění, které mu mělo připomenout, že ještě svítí. O tom ale určitě věděl. Destiny se ustrašeně podívala na jeho mohutnou siluetu. Byl svalnatý. Měl obrovskou sílu. Na škole patřil k nejlepším sportovcům.

Zbraň by si s sebou ale určitě nevzal. Ne, kdepak, určitě by si nepřinesl pistoli ani nůž...

Vzápětí s bouchnutím zavřel dveře a Destiny se stáhl každý sval v těle.

„Des?“ zavolal potichu chraplavým hlasem.

„Jsem přímo tady.“

Jak ji uviděl, vykročil k ní, a vzápětí se už nad ní tyčil jako věž. „Co chceš?“

Nemohla to udělat... nesmí mu o dítěti říct. Ne tady. A ne dnes. „Já jenom, hm, chtěla jsem si promluvit.“

„A o čem?“ zavrčel důrazně. Ještě pořád se zlobil.

„Víš...“

„O tom, že jsi mi dala kopačky esemeskou? O tomhle jsi se mnou chtěla mluvit?“ snažil se uhádnout důvod jejich schůzky. A ano, ještě byl pořádně vytočený.

Mimoděk se zachvěla, zatímco on pokračoval: „Víš ty co? Když se to stalo, když jsem si přečetl tu zprávu, myslel jsem si, že je to blbý vtip. Vážně jsem byl přesvědčený, že ti někdo vzal telefon a vystřelil si ze mě. Vážně, náramná legrace. Ha-ha-ha.“

„Já vím.“

„Tohle od tebe bylo opravdu zbabělé a ponižující, Des,“ vyčetl jí. Jak v něm rostl vztek, sílil i jeho hlas. „Vážně? Textovkou? No to mě...!“

„Měla jsem si s tebou promluvit.“

„Jo, to si teda piš, že měla. Ale neudělalas to. Jednoduše jsi mi poslala nějakou podělanou textovku a tím to pro tebe skončilo.“ Opovržlivě si odplivl do šterku. „Takže mi pověz, co po mně chceš, Des. Proč ses tady chtěla dneska sejít?“

V jeho hlase vycítila opovržení, vztek z něj doslova sálal.

„Ty chceš... snažíš se mě snad dostat zpátky, nebo co? Protože to bys byla bez šance. Ani náhodou. Je konec! Slyšíš mě?“ vykročil k ní, ona však stála na místě, i když se v duchu třásla jak osika. Nehodlala mu ukazovat, jak moc se ho bojí.

„Chtěla jsem jenom vědět proč,“ zalhala. Moc dobře si uvědomovala, že mu o dítěti nesmí říct. Ne tady. Ne sama.

„Proč jsi mě podvedl, co? S tou holkou ze školy, s tou Veronikou Čubkovou nebo jak se jmenuje?“

„Říkal jsem ti přece, že pro mě nic neznamenal.“ Přesto bylo poznat, že ho změna směřování rozhovoru trochu vyvedla z míry.

„Jo, jasně, slyšela jsem, že jsi byl u ní v bytě pečený vařený.“ Nyní se vztekem plnila Destiny. „Prý jsi u ní v podstatě bydlel.“

„Vážně chceš tohle, Des? Opravdu se teď chceš hádat o tom, že jsem se stýkal i s jinými lidmi?“ Stál u ní blízko a čněl nad ní jako hora.

Zvedla hlavu a poprvé mu viděla do očí. Jak se v nich odráželo světlo z reflektorů auta, vypadalo to, jako by mu v očích plály plameny. „Oba dva totiž moc dobře víme, že to ty ses mi za zády kurvila.“

„Cože? Ne! Kdo ti to řekl?“

„Nezapomeň, že tu mám pár přátel,“ vyštěkl. „Myslíš si, že mi nedají vědět, co se děje?“ zlostí zatnul zuby, které se mu při řeči bíle leskly.

Vzpomněla si, že už ho jednou takhle rozrušeného viděla. Tehdy kopl do dveří hony Emmetta Tuftse, až v nich zůstala díra. Jindy zas málem vymlátil duši z Bryanta Tophmana za to, že do ní nechtěně na večírku vrazil.

„Tví přátelé lžou.“

„V tomhle ohledu určitě ne!“ Ukázal na ni prstem, aby svému obvinění dodal na důrazu, potom jím ukázal na sebe. „Nelhal by o nás! A chceš vědět proč?“ Než stačila cokoliv říct, dodal: „Protože tohle pro mě bylo hodně důležité, víš, Des? Ve tváři mu zaškubal sval. „Tohle pro mě bylo mnohem důležitější než pro tebe.“ Sklonil se. Nyní měli tváře blízko

u sebe a Destiny z jeho dechu cítila pivo, z pokožky pot. „Teď, když už je to všechno venku, ty prohaná mrcho, je definitivní konec. Teď už se nemusíš schovávat. Teď už si můžeš ošukat, koho se ti zlíbí...“

Blesk!

Opět zareagovala bez rozmyslu. Jen napřáhla ruku a vrazila mu jednu do brady. Na své jemné kůži cítila hrubé vousy jeho strniště.

Zatraceně. Co to, proboha?

Ztuhl. Nevěřicně zamrkal. Vzápětí sevřel dlaně do pěstí, ale Destiny už na nic nečekala. Otočila se a jako střela vyrazila podél potoka stejnou prašnou cestou, jakou sem přišla.

Byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než ona, měl mnohem delší krok a pohyboval se rychle jako blesk. Ona ale byla stejně rychlá a mrštná a okolní lesy znala jako své boty. Sprintovala ze všech sil, adrenalin jí rozpaloval krev, hnal její kroky přímo k pěšině.

Utíkej, utíkej, rychle!

Slyšela ho za sebou. Křičel na ni a snažil se ji dohnat.

„Já tě zabiju, ty mrcho!“ ozval se, a ona mu věřila. Každická buňka jejího těla byla skálopevně přesvědčená, že jestli ji v tak agresivním stavu chytí, zaškrtní ji vlastníma rukama... přesně těma rukama, kterými ji ještě nedávno hladil a při jejichž dotyku se doslova chvěla touhou.

Teď na to nemysli! Prostě utíkej!

Proklouzla pod několika větvemi, těsně se vyhnula kmenům stromů a o pár sekund později zaslechla tupý náraz a výkřik plný bolesti. Patrně dostal větví do obličeje, při troše štěstí mu zasáhla oči. K tomu ale potřebovala obrovskou

dávku štěstí! Kdyby ho ale nějaká jehlička zasáhla do oka a napůl oslepila, mohlo by ho to zastavit.

Běžela dál. Myslela si, že ho setřásla na lesní křižovatce, kde se od cesty odděluje pěšina mířící vzhůru do kopce. Ale to se mylila.

Znovu slyšela těžké kroky, měla pocit, jako by se mu pod nohama otrásala zem. Musel být hned za ní.

Neeeee!

Rozběhla se nahoru, ale stačila udělat sotva dva kroky, když na rameni ucítila těžkou ruku. Vzápětí se jí ke kůži přitiskly jako železo tvrdé prsty.

Klopýtla a ze všech sil se pokusila vyškubnout ze sevření a pokračovat v běhu. Ale na to bylo příliš pozdě. Už ji dostal. Otočil si ji a Destiny se v temnotě snažila zahlédnout jeho obličej, prosit ho, povědět mu, jak strašně moc ji to mrzí. Nic ale neviděla.

Pokusila se vykřiknout, ale hrdlo jí už svíraly pevné prsty.

Vydala ze sebe jen zachroptění a bezmocný sípavý zvuk. Nemohla se nadechnout. Tak silně jí krk tiskl. Snažila se bojovat, na cizí ruce okolo jejího krku dopadaly slzy, jako by snad doufala, že pláčem zmírní ocelové sevření, které jí uzavíralo průvod vzduchu. Náhle si uvědomila, že má rukavice. Přesně tohle měl totiž v plánu!

Plíce ji bolely, jako by měly každou chvíli explodovat. Musela se nadechnout!

Dobrý bože, prosím, zastav to! Prosím, už ne...

Jako smyslu zbavená kolem sebe kopala, nedokázala však zasáhnout cíl. Z posledních sil doufala, že se jí podaří trefit nohou nebo kolenem jeho rozkrok.

Ten hajzl ji snad vážně zabije. Uškrtí ji!

V plicích jí páliło, celým tělem jí projížděla omračující bolest. Černé stromy jí začaly tančit před očima.

V panické hrůze se mu pokusila zatnout nehty do rukavice. Chtěla ho alespoň kousnout, kopnout ho nebo poškrábat k nepoznání... Dokázala se však soustředit už jen na to, jak strašně moc se potřebuje nadechnout. Do plic jí ale nepronikla ani špetka vzduchu.

Byla zoufalá. Plíce se jí doslova trhaly bolestí, hlava jí bolestivě pulzovala.

Dobry boze, prosim, pomoz mi. Zachraň mě. Zachraň moje děťátko.

Měla pocit, že jí oči vypadnou z důlků, ruce se jí bezvládně svésily podél těla, její vědomí začala zahalovat temnota. Pokusila se ještě bojovat, neměla však už žádnou sílu. Už se nezmohla na nic. Ruce ani nohy neposlouchaly, vzápětí začala ustupovat i bolest, jak přicházela o vědomí.

Ne... ne... moje děťátko... můj malý miláčku...

Pak přišel konec.